

дърва с няколко магарета. За свой помощник взема едно момче. На връщане момчето тръгва напред с магаретата, а Злати поизостава малко. По пътя натоварените животни били разбунтувани от няколко идващи насреща турци и дървета се разсипват. Злати среща турците, но като не знае за случилото се, поздравява ги, както е било редно. Пристигнал на мястото на произшествието, Злати разбира кой е виновен за това и се връща назад, достига турците и ги избива. Връща се в града, стоварва дървата пред фурната и без дори да предупреди семейството си, избягва в балкана.

Сливенци създават легенда за своя съгражданин. Те го считат за втори Крали Марко заради необикновения му ръст, сила и пъргавост.

Точните години на началото на неговото хайдутство не са известни. Предполага се, че той бил на около 25 години, т. е. около 1785 г. Отначало той хайдутува сам и обира турската поща при Джендема, която се движела от Северна България през Одрин за Цариград.

Твърде скоро, все още неизвестен на султаните — Гиран-в околните села, Злати Кокарчоолу успява да стане хлебар в чифлика на известния с жестокостите си черкешлийски султан. Той става известен на населението от околните села със своята сила и височина и като един от най-добрите пехливани (борци). В една от народните песни за Злати се пее, че той е канен за пехливанин от пандаклийския султан, но той не приема.

Заиграва отново хайдушката кръв на Злати. Сбогува се със своята жена и поема към балкана. С каква любов говори Злати войвода за закрилницата, опората на хилядите хайдутини — Стара планина. Само там човек може да се почувствува свободен.

Ех, гиди Стара планина!

Дорде е Стара планина,

на турчин не се покланям.

Тези крилати думи на Злати Кокарчоолу стават девиз за българските хайдутини. Сега започва истинското хайдутство на Злати. Събрал вярна дружина, той става страшилище за турците. За него се носели легенди. Смятало се, че Злати войвода притежава крила, които го правят неуловим, че него не го